

גליון רנ"א
שנה ו' תשע"ז

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תודה למספרות קליין על האשור לשתמש בתמונה

סיפורי חז"ל

וזאת תורת זבח השלמים אשר
יקריב לה' (ו' יא)

וזאת תורת זבח השלמים. אמרו ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם, הרי אתה מצוה אותנו שנביא כל הקרבנות הללו. בעוד הבית המקדש קיים אדם חוטא ומביא קרבן ומתכפר לו. וכן מביא מנחה ומתרצה לו. ועכשיו שחרב בית המקדש, היאך אנו עושים על חטאתינו ועל אשמתינו. אמר להם הקדוש ברוך הוא אם מבקשים אתם שיתכפר עליכם, היו משמרים תורתו ואני מעלה עליכם כאלו עשיתם לפני קרבן. ומנין, שנאמר "וזאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלוואים ולזבח השלמים". אל תקרי כן, אלא זאת התורה לא לעולה ולא למנחה ולא לחטאת ולא לאשם ולא למלוואים ולא לזבח השלמים. אלא היו עוסקים בתורה ויהיה חשוב לפני כאלו אתם מקריבים לפני כל הקרבנות. לפיכך אמר דוד "מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי" כי אני יודע שהעסק בתורתך מכפר עונות לפיכך אהבתי תורתך.

(תנחומא צו, יד)

פרשת השבוע

לנוח. אבל הנער לא נח אף לא לרגע, הוא פסע לכאן ולכאן באפילת המחסן, חיפש משהו להשביע את רעבונו לתורה, בסופו של דבר גילה מתחת לערימת העצים ספר ישן ומאובק, היה זה מחזור תפילה לימים הנוראים, מחוסר ברירה למד מן המחזור, שינן שוב ושוב, עד אשר ידע על בורין את כל התפילות והפיוטים בעל פה.

וידם אהרן (י' - ג')

מספרים על חתנו של הרה"ק רבי שלמה מראדומסק זיע"א, שביקר פעם אצל הרה"ק מקוצק זיע"א. שאלו הרבי האם יכול הוא לומר איזה דבר תורה בשם חותנו? נענה ואמר, אצל אהרן הכהן מוצאים אנו שכאשר קרהו אסון קיבל את הדין בשתיקה, "וידם אהרן" וזוהי מדרגה גדולה. אך אצל דוד המלך כתוב "למען יזמרך כבוד ולא ידום", גם כאשר יש צרות ממשיכים לומר לה'. וזוהי מדרגה גבוהה עוד יותר. שיבח הרבי מקוצק מאד את הדברים.

אש תמיד תוקד וגו' לא תכבה (ו' - ו') התמדה בתורה מסופר: הרה"ק רבי צבי אלימלך מדינוב זיע"א בעל ה"בני יששכר", היה מאז ימי ילדותו אות ומופת להתמדה בתורה. סיפרו כי במשך שנים רבות כאשר נהג לעבור לפני התיבה בימים הנוראים, היה אומר את כל פיוטי התפילה הארוכים בעל פה. פעם הסביר את פשרה של תופעה זו, התברר כי בילדותו סבל מכאבים עזים בעיניו, ואמרו הרופאים שמאור עיניו מוטל בסכנה אם לא ימנע מקריאה לפרק זמן מסוים, אולם בגלל אהבת התורה שיקדה בו, לא הפסיק ללמוד, הגיעו הדברים לידי כך שאביו הוציאו מביתו מספר פעמים כדי למנוע בעדו מלקרוא בספרים, אך גם זה לא פעל, שכן הילד היה יושב בחוץ לא פעם בחשיכה, תר אחר קרן אור מזדמנת ולומד. בסופו של דבר לא נותרה לאב הדואג כל ברירה, והוא הכניסו למחסן עצים להסקה, בסברו כי שם בודאי לא יוכל הנער ללמוד, ועיניו יוכלו

זמני השבת

זמני יציאת השבת

ירושלים: 7:41 ת"א: 7:43 ר"ת: 8:21

פרשת צו - שבת הגדול

זמני כניסת השבת

ירושלים: 6:27 ת"א: 6:42

הרבי ה"צמח צדק" לא טעה

ביום י"ג ניסן חל יומא דהילולא של הרה"ק רבי מנחם מענדל בעל ה"צמח צדק" מליובאוויטש זיע"א, לפיכך נביא סיפור שסיפר זקן מופלג לפני כחמישים שנה: ליד עיירת מולדתי היה בית מרוח אותו חכר יהודי מהפריץ המקומי, פעם קרה שהפריץ התרגו על החוכר והודיע לו על הפסקת החכירה, פירוש הדבר היה כי היהודי נשאר ללא פרנסה, קשה לדעת אם סיבת כעסו של הפריץ היתה נעוצה בפיגור שהיהודי פיגר בתשלומי דמי החכירה, או שסתם שם עליו עין, כללו של דבר, היהודי נותר ללא פת לחם והיה נתון בצרה גדולה. בעצת ידידיו, נסע היהודי בעל המרוח המיואש, שהרגיש כי עולמו חרב לו בחייו בהישבר מטה לחמו, אל הרה"ק בעל ה"צמח צדק" זיע"א, בדמעות שליש שפך היהודי את מר שיחו בפני הצדיק. והרבי נתן בידו מכתב אל ר' משה ראטנר שהיה מתגורר בעיירתנו. תקוה מחדשת מלאה עתה את לבו של החוכר, אם כי לא היה ברור לו מה יעזור לו במצוקתו ר' משה ראטנר. בצאתו מהרבי, המשיך הוקן לספר, הביט היהודי על המעטפה של המכתב ושוב נפלו פניו, הוא חשב כי הרבי טעה והחליף משה במשה, כי אצלנו בעיירה היו שני ר' משה, אחד מהם היה גבוה ונקרא בפי הבריות משה הגדול, ואילו השני שהיה נמוך קומה נקרא משה הקטן, משה הקטן היה יהודי אמיד מבעלי הבתים החשובים והמבוססים של העיירה, הוא גם היה ביחסים מצויינים עם כל הפריצים שבסביבה, ולעתים קרובות עלה בידו לעשות טובות שונות לאחיו היהודים, למשה קטן זה היה עוד כינוי, קראו לו משה של שמשון על שם אביו ר' שמשון, שהיה בעל בעמיו למדן גדול ועסקן מסור.

לאחר אתנחתא קלה נענה הוקן והמשיך בסיפורו. אני מוכרח לסטות כאן במקצת מסיפור המעשה ולספר לכם כיצד ניצל ר' שמשון זה מתליה הודות למסירות נפשו של יהודי אחר מעיירתנו, אני מספר זאת כדי שתראו איזה יהודים היו לנו פעם. זה קרה לפני שנים רבות הפולנים התמרדו נגד השלטון הרוסי ורצו לעשות שבת לעצמם, כשכנופיה של כשלושת אלפים פולנים נתלכדה ביער שליד העיירה, הגיחה משם וכבשה את המקום בסערה, הם החלו להלך אימים על האוכלוסיה היהודית, לשדוד ולהחרים סחורות ואם כל זה לא מספיק, החליטו הפולנים לעשות מעשה למען ישמעו וייראו, הם גמרו אומר לתלות את העסקן היהודי החשוב של העיירה את ר' שמשון, כדי לשוות לרצח המתוכנן אופי חוקי הם העלילו עלילה לפיה היה ר' שמשון מרגל רוסי, ומסר לאדוניו על תנועות המתקוממים הפולניים. בהישמע הבשורה המרה היתה העיירה כמרקחה, אולם שום השתדלות לא של יהודים ולא של גויים לא הועילה מאומה, הפולנים העמידו עץ תליה בכיכר השוק וניגשו לבצע את מוזימתם, דוק של עצב מהול בהרגשת אין אונים ירד על העיירה, איש לא העלה על הדעת תכנית הצלה כלשהי, וכי מה ניתן לעשות נוכח תאוות רצח של גויים שאין להם מה להפסיד? ברגע המכריע התפרץ נחום המלמד לבית המדרש ובפיו זעקה גדולה: יהודים מה אתם מחשים? הפולנים מתכוננים לבצע את וממם ולתלות את ר' שמשון, אתם שומעים יהודים, הם רוצים לתלות את ר' שמשון, כיצד אתם מרשים וכיצד מרשים תושבי

העיירה כולה לתלות יהודי כמו ר' שמשון? אם היו רוצים לתלות יהודי כמו נחום המלמד מילא, יש הרבה כמו נחום המלמד, אבל ר' שמשון יש לנו רק אחד, העיירה לא יכולה להסתדר בלעדיו, יהודים מה אתם מחשים? דברים של נחום המלמד עשו רושם חזק על היהודים, אולם קולות מיושבים של בעלי נסיון חיים מר ניסו להרגיעו, וכי מה אנחנו יכולים לעשות? אפשר לצעוק חי וקיים הכל נסינו כבר עם הפולנים ודבר לא עזר, נחום המלמד אינו מאבד זמן הוא יוצא בחפזה מבית המדרש ורץ לכיכר השוק, שם הוא רואה כיצד שמים את חבל התליה על צווארו של ר' שמשון, הוא ניגש בריצה אל התליינים וצועק במלוא גרונו: עצור! עצור! חכו מה אתם רוצים לתלות אדם חף מפשע? הנה אני מסרתי את סודותיכם לרוסים אני הוא המרגל הרוסי ולא ר' שמשון, תלוי אותי את המרגל האמיתי. אולם הפולנים ידעו כי לא זה ריגל ולא האחר, הם רצו לתלות דווקא את ר' שמשון וצחקו למלמד נחום ישר לתוך פניו, אולם נחום לא קורץ מחומר קל לדחיה, הוא מתעקש, נדחף, ניגש, נופל וקם, מוריד את החבל מצווארי המועמד לתליה, סופג מכות ושוב מנסה את מזלו, כך עבר זמן מה קשה לדעת כמה בדיוק בעיני הנידון למות היה זמן זה נראה כנצח עד ... "הרוסים באים" נשמעה לפתע הצעקה מרחוק, מיד קמה מהומה בין הפולנים והם פתחו במרוצה, כעבור רגעים אחדים לא נשאר מהם זכר. בכיכר השוק הריקה מאדם, עמדו עתה שני יהודים, האחד ר' שמשון חיוור כסיד ואינו מאמין שעודנו בחיים, והשני ר' נחום המלמד מיוזע, המום ומאוסר בעת ובעונה אחת, והם נופלים איש על צווארי רעהו.

ר' שמשון זה היה אביו של משה הקטן, הוא הותיר לבנו ירושה נכבדת לא רק בכסף, כי אם גם במוכח הרוחני. לעומתו משה הגדול היה חנווני בעל בית מכובד, אך לא עסקן ולא שתדלן, כינו אותו יהודי פשוט של כל ימות השנה, הוא היה ר' משה ראטנר אשר אליו כתב ה"צמח צדק" את מכתבו, ובו בקשה שישתדל לטובת החוכר אשר הפריץ נשלו מבית המרוח. עכשיו אתם כבר מבינים שאל הוקן מדוע חשב החוכר כי כוונת ה"צמח צדק" היתה למשה השני, ומדוע נפלו פניו בהיודע לו הטעות? הוא עמד לרגע ליד הדלת של הרבי ושקל מה לעשות, להיכנס שוב ולשאול לא היה לו העזו לעשות זאת, אלא מה, הוא החליט לשאול את בני ביתו של הרבי והחליט לנהוג לפי מה שייעצו לו. כאשר החוכר סיפר את ספיקותיו לאחר מבני הרבי, הוא נענה: "אבא אינו טועה סע הביתה ועשה כפי שאמר לך לעשות." הוא עשה כדבריהם, נסע הביתה, ניגש אל ר' משה הגדול ונתן לו את המכתב של הרבי, הלה התפלא מאד כי הרבי פונה אליו במכתב זה, אולם חשב אם הרבי כותב לו אזי אין מה לדבר ואין מה לחשוב, הוא משך בכתפיו אמר לחוכר שיישאר אצלו, אולי תבוא הישועה באמצעותו, יש לי למעלה על הגג חדר קטן, אמר לו, שב שם וקרא בספר תהילים ואנחנו נחכה לישועה שתבוא, אתה יודע איך העולם אומר, הוסיף בחיור, אם השם רוצה אף המטאטא יורה, מי יודע אולי תבוא הישועה באמצעותי. החוכר עשה כדבריו ישב בחדרון הקטן ואמר תהילים כשעיניו זולגות דמעות, הוא ישב עד השעות הקטנות, שעה שהחשיכה פרשה את כנפיה על העיירה, ישב ליד נר קטן ואמר תהילים.

צִיּוֹן וְנִמְשָׁל

מעלתו של העניו

כשאנו רואים איש צנוע ונחבא אל הכלים שייף ועייל שייף ונפיק, אנו חושבים בלבנו מה יפעל אדם זה בענוותנותו היתירה, הרי אין הוא מעורב עם הבריות, ויש ואפילו מקילים בכבודו, ולעומתו בעל הגאווה שקומתו זקופה תמיד, והוא מבקיע לו דרך בראש, הוא ראשון המדברים והוא הקופץ בכל מקום בראש, ודאי שהוא יראה עלמו בחייו, אולם אין הדבר כן.

משל למלך שהיו לו שני בנים ושלחם על פני מדינות ללמוד הליכות עולם, ושלח את האחד למדינה אחת בכבוד גדול ברוב פאר והדר כיאות לבן מלך גדול, ואת השני שלח כאיש פשוט כמעט בביוזין עד שלא נודע אפילו כי בן מלך הוא, והנה הראשון ראה את המדינה והיא טובה ויאה לה להיספח למלכות אביו, התחיל לדרוך עליה ברגל גאוה, לדרוש כבוד בפיו, עד שפתח במלחמה איתה, אולם כשבני המדינה ראו את טיבו של בן המלך, מיד עמדו על דעתו וכוונותיו כלפי מדינתם כי הוא מבקש להשתלט עליהם, מיד קמו עליו כאיש אחד וניצחו אותו וגירשוהו מן המדינה, והוא חזר אל המלך אבל וחפוי ראש. ואילו הבן השני בא למדינה אחרת כאיש פשוט והיה נכנע לכל והתערב עם הבריות, הראה את חכמתו כיאות לבן מלך, עד שלב כולם דבק בו לאהבה אותו, וברוב חכמתו וטיב מעשיו נתחבב כל כך על בני המדינה, עד שלא הרגישו כלל כיצד הוא מתנשא ועולה בעיניהם וכובשם בהכנעתו וענוותנותו, וכשחזר ובא לפני המלך הביא לו שי את המדינה הזאת וגם עוד כמה מדינות שנלוו אליו מרוב אהבתם אליו.

כן הדבר בענין העניו הנכנע ובעל הגאווה בעל הגאווה ניכר מיד ואין הוא יכול לשרור בגאותו אלא זמן קצר בלבד, אולם הנכנע והעניו אם כי בזמן הראשון אין מכירים אותו ואין נשמעים לו, הרי במשך הזמן עומדים על טיבו ועומדים על אופיו ומקבלים מרותו ברצון.

(בשם הבעש"ט הקדוש זיע"א)

כך עברו יומיים, בלילה השלישי קרה שכרכרה הדורה רתומה לסוסים אבירים עברה ליד הבית של ר' משה, ושקעה בבזך הסמיך שכיסה את הרחובות, ונשבר אחד מציריה, והיא נעמדה קרוב לבית בו ישב החוכר שלנו ואמר תהילים. בכרכרה ישב פריץ ובתו, בחוץ היה קור, גשם ורוח, הרטיבות חודרת לעצמות, הכרכרה שבורה אין מה לעשות אין לאן לזוז, הפריץ רואה בעד חלון הכרכרה, אור קטן מהבהב בחדר של עליית גג, הוא יורד ניגש ודופק בדלת, החוכר שומע את הדפיקות בדלת יורד ופותח, בדלת הוא רואה את הפריץ שלו, אולם הלה אינו מכיר אותו אם בגלל החשיכה ואם בגלל שבעיניו, כל היהודים שוים וזהים, החוכר הולך ומעיר משנתו את בעל הבית את ר' משה "הגדול", בין כה וכה הוא מספר לו בקצרה מיהו האורח הבלתי קרוא, משה הגדול אינו משתומם כלל וכלל, נטל ידיו ניגש אל האורח ומזמינו להיכנס, הוא יוצא מהמיטה, הפריץ ובתו נכנסים, שותים כוס תה חם ואוכלים לשובע, כמובן שהם נשארו עד למחרת בבוקר שעה שתיקנו את הציר השבור, והכרכרה היתה מוכנה להמשיך בדרכה.

לפני לכתו קורא הפריץ למשה ואומר לו, אתה הלא החייתם אותנו אמש, לולא ביתך איני יודע מה היינו עושים, נקבה שכרך ואשלם לך בעין יפה, הגד נא לי כמה אתה רוצה? חס ושלום, משיב משה הגדול, יהודי אינו לוקח כסף בעד מצוות הכנסת אורחים, אולם אם אתה דווקא רוצה לעשות לי טובה, הנה ידיד שלי היה חוכר אצלך את בית המרוז, ואתה משום מה פיטרת אותו והוא נותר ללא פרנסה, הוא זקוק מאד לכך כי יש לו אשה וילדים. על כן אבקשך אם אתה רוצה לעשות לי טובה, החזר נא לו את בית המרוז בחכירה כמקודם. "לא זו בלבד שאני נותן לו את בית המרוז בחכירה, אלא שאני נותן לו אותו במתנה גמורה" קרא הפריץ באזני משה המשתאה, הב לי עט וניר ומיד אני מעביר את המרוז על שמו של ידידך, ואכן הוא אמר ועשה, ונסע הביתה שמח יחד עם בתו. נקל להבין את השמחה שהיתה מנת חלקו של החוכר העני, שמצבו השתנה פתאום מן הקצה אל הקצה, עתה הוא כבר הבין כי ה"צמח צדק" לא טעה כלל וכלל, ושלח אותו לאדם הנכון ובזמן הנכון. זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

צ'ין אדם לחברו

החומרה הרבה של נטירה בלב

מסופר על הגה"ק רבי שמעון רבה של זיכלין זיע"א שחי לפני כ-300 שנה, שהיתה דרכו לשבת בבית המדרש יומם ולילה, מיום ראשון ועד יום שני. בבית המדרש הוא השיב תשובות לשואליו ולקראת שבת הוא היה שב לביתו. את עניני העיר שאינם נוגעים לפסקי הלכה, ניהל במוצאי שבת. פעם אחת יצאה הרבנית לשוק באחד מימות השבוע כדי להביא טרף לביתה, והיתה עניה זו כמהפכת חררה ונותנת עיניה בדג גדול ומשובח לקנותו לכבוד שבת. אך הנה באה כנגדה אשת גביר העיירה הוסיפה על המקח את הדג, נפלו דברים ביניהן ואשת הגביר הטיחה ברבנית כינוי מעליב ביותר. בעקבות זאת התפשט קול הברה בעיר: אשתו של גביר פלוני פגעה בכבוד התורה אשת חבר כחבר וכדי בזיון וקצף. בליל שבת קודש כשחזר רבי שמעון לביתו מבית הכנסת, הופתע לראות את הרבנית שאינה יושבת אצל שולחן הערוך, אלא פרשה לקרן זווית ושולחן מיוחד עומד לפניה. שאל אותה מה רואות עיני? השיבה ואמרה לו לפי שאיני ראויה להיות רבנית ולהסב ליד שולחן הרב, לפיכך ערכתי שולחן לעצמי. חזר ושאל מפני מה אין את ראויה להיות רבנית? השיבה הרי פלונית אשתו של הגביר קוראת לי בשם... וסיפרה לו את כל המאורע. התמרמר הרב ושאל כך העליבה אותך והבריות שותקים. והיכן כבוד התורה, ומה אמרו ראשי הקהל? נענתה וסיפרה לו, הציבור הודיעו עקב המאורע, ראשי הקהל החליטו לקונסה, אבל היו ידיהם כבולות מפני שגורת אומר לבל יעשו שום דבר בעל משמעות ללא הסכמתך, ואי אפשר לבקש את הסכמתך עד למוצאי שבת. החריש הרב ופנה לעסוק בתיקוני שבת ולפתוח בסעודה. אחרי שפייס את הרבנית שתשב במקומה הקבוע ליד השולחן. כיון שעמד לקדש על היין

ונטל את הכוס בידו, נצנץ רעיון בלבו וישאל אותה אימתי היה המעשה? אמרה לו, ביום שלישי. התרגש רבי שמשון והניח את הכוס מידו ואמר כמשתומם, ומיום השלישי עד עכשיו יש לך טינה בלב על אשה יהודיה ועדיין לא מחלת לה? הרבנית נבהלה מאד לשמע דבריו של בעלה הצדיק, ותאמר כהרף עין, מוחלת אני לה. אמר הרב בכך לא סגי, אדם מישאל שנטרו לו טינה בלב מיום השלישי עד שבת, חובה לפייס אותו, עליה גם ללכת לביתה לפייסה? אך דברי הרב קודש היו לה, מיד התעטף הרב בפרוותו והרבנית במעילה ויצאו ללכת אל בית הגביר בחשכת הלילה, וכוס היין נשארה עומדת מלאה על השולחן. כיון שהתדפקו על בית הגביר, נשמע מבפנים קול שאלה מי אתם? מיד הודה הרב בשמו והבינו כהרף עין שבא על עסקי אותו מאורע ביש שקרה לאשת הגביר עם הרבנית, ונתמלאו בני הבית פחד ורעדה. פתחו את הדלת ונפלו לרגליו בבכיות ותחנונים שימחל ויסלח להם כי גדול עוונם מנשוא. התייפח הרב וקרא לעברם וכי אתם צריכים לבקש מחילה מאיתנו? אנחנו באנו לבקש מחילה מכם על טינה זו שהיתה שמורה בלב הרבנית כלפי גברת הבית מיום שלישי שעבר. המה שמעו כן תמהו, נתרגשו ונודעקו, וכי אתם צריכים לבקש מחילה מאיתנו? והלא מתוכנו יצאה המכשלה הזאת לפגוע בכבוד התורה, אנחנו חטאנו ולא אתם. והיו הללו בוכים כנגד אלו, הללו מפייסין כנגד אלו, עד שנתמוגו הקולות הקוראים מזה ומזה הכל מחולים לכם ונתקרבו הלבבות בלא שמץ של חציצה. רק אז נתקררה דעתו של רבי שמשון וישב עם הרבנית אל ביתם ואל שולחנם לקדש על היין.

הילולא דצדקיא

שבת קודש י"ב ניסן

רבי מרדכי ויסקינד סג"ל לנדא מסטרי ב"ר יואל משה (תרט"ז)

יום ראשון י"ג ניסן

רבינו יוסף קארו ב"ר אפרים (בית יוסף-של"ה)

רבינו משה אלשיך ב"ר חיים (אלשיך-שנ"ז)

הרה"ק רבי מנחם מענדל ב"ר שלום שכנא

(ה"צמח צדק" מליובאוויטש - תרכ"ו)

הרה"ק רבי יואל משאץ ב"ר חיים (תרמ"ו)

יום שני י"ד ניסן

הרה"ק רבי אשר ישעי' מראפשיץ ב"ר אליעזר

ליפמן (תר"ה)

הגה"ק רבי אברהם יפה'ן מנובהרדוק ב"ר צבי אשר

יפה (תשל"ה)

יום שלישי ט"ו ניסן

יצחק אבינו

הרה"ק רבי מאיר מקריסטיופאלי ב"ר צבי (יד

המאיר - תקע"ה)

הרה"ק רבי אלישע ב"ר ברוך מגורליץ (תשא)

יום רביעי ט"ז ניסן

לוי בן יעקב משבטי קה

יום חמישי י"ז ניסן

הרה"ק רבי יצחק מסקווירא ב"ר מרדכי

מטשענוביל (תרמ"ה)

הרה"ק רבי מאיר אבוחצירא ב"ר ישראל

(תשמ"ג)

יום שישי י"ח ניסן

רבי מאיר הלוי ב"ר טודרוס (הרמ"ה ה"א ד')

הרה"ק רבי חיים אברהם ממיקאליוב ב"ר שלמה

(תרל"א)

זכותם יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן

פרפראות

אתרוג לפסח

הרה"ק רבי משה מקוברין שאל פעם את אחד מחסידיו שנפרד ממנו ליסע לביתו לחג הפסח: "ואתרוג לפסח יש לך"? השתאה החסיד ולא ירד לסוף דעתו של רבו, הוסיף הרבי ואמר: מדוע לא תבין, איתא בוזהר "אתרוג דא לבא", ולב צריך להכין לא רק לסוכות, גם בפסח יש צורך בו.